

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **B. V.**, proti žalovanému **Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 529/5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 8. 2024, č. j. 8 A 27/2024 - 14,

### t a k t o :

- I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

### Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal dne 21. 8. 2024 prostřednictvím Městského soudu v Praze kasační stížnost proti shora označenému usnesení. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků a navrhl, aby mu byl ustanoven zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

[2] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 5. 9. 2024, č. j. 3 As 182/2024 - 6, zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků i návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Dospěl totiž k závěru, že kasační stížnost je zjevně neúspěšným návrhem. Stěžovatele současně vyzval, aby zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost a prokázal splnění podmínky povinného zastoupení advokátem, respektive vlastního vysokoškolského právnického vzdělání, ve smyslu § 105 odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); obojí ve lhůtě 15 dní ode dne doručení usnesení. Současně stěžovatele poučil o následcích nevyhovění této výzvě.

[3] Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 9. 9. 2024 (doručenka na č. l. 7 spisu), stanovená lhůta tak uplynula dnem 24. 9. 2024. Stěžovatel ve lhůtě nezaplatil soudní poplatek, ani neprokázal splnění podmínky podle § 105 odst. 2 s. ř. s.

[4] V podání doručeném soudu dne 18. 9. 2024 stěžovatel zopakoval, že nemá prostředky na zaplacení soudního poplatku, a proto požádal o postup dle § 9 odst. 4 písm. c) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, dle kterého soud pro nezaplacení poplatku řízení nezastavení, „*je-li nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by poplatník mohla vzniknout újma, a poplatník ve lhůtě určené soudem ve výzvě podle odstavců 1 a 2 sdělí soudu okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, a doloží, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit*“. Dále namítl podjatost Nejvyššího správního soudu dle § 14 a § 12 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť ten mu měl upřít právo na osvobození od soudních poplatků, aby nedošlo k projednání věci.

[5] Podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. soud řízení zastaví, stanoví-li tak zvláštní zákon. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, platí, že soud řízení zastaví po marném uplynutí lhůty stanovené pro zaplacení soudního poplatku. Jak bylo výše uvedeno, v případě stěžovatele tato lhůta marně uplynula dne 24. 9. 2024.

[6] Stěžovatel byl řádně vyzván k zaplacení soudního poplatku a byl rovněž poučen o následcích, které nastoupí v případě, že tak neučiní. Navzdory této výzvě a náležitému poučení však ve stanovené lhůtě soudní poplatek nezaplatil, proto Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti zastavil podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

[7] Nejvyšší správní soud k žádosti stěžovatele podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích odkazuje na svou konstantní judikaturu (například rozhodnutí ze dne 22. 3. 2024, č. j. 8 As 32/2024-18, ze dne 21. 3. 2024, č. j. 10 As 33/2024-20, či ze dne 20. 3. 2024, č. j. 2 As 42/2024-14), podle níž žádosti o nezastavení řízení podle označeného ustanovení nelze vyhovět, netvrdí-li účastník okolnosti, které by osvědčovaly nebezpečí z prodlení, a ani nedoloží-li, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit. Onačené ustanovení nemíří na situace, ve kterých poplatník tvrdí, že není schopen soudní poplatek uhradit z důvodu svých nepříznivých majetkových poměrů a o jeho žádosti o osvobození od soudního poplatku již bylo pravomocně rozhodnuto tak, že se mu osvobození nepřiznává (viz rovněž usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 7. 2015, sp. zn. 32 Cdo 76/2015, či ze dne 14. 6. 2017, sp. zn. 25 Cdo 2185/2017). Podmínky pro postup podle § 9 odst. 4 písm. c) zákona o soudních poplatcích proto v dané věci nebyly splněny.

[8] Nejvyšší správní soud neposoudil podání stěžovatele ze dne 18. 9. 2024 ani jako další žádost o osvobození od soudních poplatků, neboť takový požadavek v něm stěžovatel nevznášel. Ani nová žádost by však nic nezměnila na závěrech vyslovených v usnesení č. j. 3 As 182/2024 - 6. Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřiznal osvobození od soudních poplatků s ohledem na zjevnou neúspěšnost návrhu, nikoli na základě posouzení jeho majetkové situace. Relevantní proto není ani uvedení výše stěžovatelova starobního důchodu ve zmíněném podání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011 - 66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

pokračování

[9] Ke stěžovatelově námitce podjatosti soud nepřihlédl. Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že obdobné námitky stěžovatel vznáší opakovaně, zpravidla pokud soud nevyhoví jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků (z poslední doby viz například řízení vedená kasačním soudem pod sp. zn. 7 As 126/2024, sp. zn. 5 As 210/2024, sp. zn. 7 As 69/2024, sp. zn. 2 As 362/2023, a další). Nejvyšší správní soud v tomto postupu spatřuje zneužití práva, které nepožívá právní ochrany (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 10. 2018, sp. zn. II. ÚS 3209/18, či usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2020, č. j. Nad 8/2019-65, č. 4062/2020 Sb. NSS). Věc proto nepředkládal jinému senátu k rozhodnutí o námitce podjatosti.

[10] Pro úplnost lze dodat, že ačkoli stěžovatel neodstranil ani další vadu kasační stížnosti, spočívající v nedostatku právního zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nepostupoval podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., ale v režimu § 47 písm. c) s. ř. s., neboť postup spočívající v zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku má přednost před jinými procesními postupy (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2016, č. j. 2 Afs 111/2016 - 29, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 3 As 207/2016 - 35, nebo ze dne 22. 3. 2018, č. j. 8 As 227/2017 - 35).

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

**Poučení:** Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 26. září 2024

Mgr. Radovan Havelec  
předseda senátu